

Biblické slovo, které se zde dnes děje, které se zde bude dát, aby se nám stalo vnitřní událostí, je zapsáno v Lukášově evangeliu ve 14. kapitole, v 15. verši, kde čteme:

Když to uslyšel jeden z hostí, řekl mu: „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím.“

*

Ó Pane, Tvé slovo, ať je ostruhou našeho svědomí, jež nás pobízí a žene dál a blíže k Tobě. Amen.

*

Přátelé v Kristu,

tento biblický text připadá v starocírkevním rozpisu na dnešní neděli a dnes zní v mnoha křesťanských sejitích po celém světě.

Slavnost – hostina – hod – hodování, to je v knihách Starého i Nového zákona silné téma. Stále znovu se vrací popis skutečné hostiny, často svatební nebo její obraz, který nám staví před oči radostné, nejpohotovější pobyty jakého jsou lidé schopni.

Já mám teď v jarních a letních měsících hodně svateb, účastním se svatebních hostin a pozoruji, zažívám, jak rádi spolu lidé slaví a veselí se. Ta odvěká touha slavit hostinu je neutuchající, nikdy nepřestane. Můžeme slavit i soukromou oslavu, ale ve slově hostina zní neodmyslitelně i host, pozvaný člověk, příchozí, který stojí ve Tvých dveřích a který přichází k Tobě, k Vám, k nám. Verva a náklady hostiny nejsou přímo závislé na investicích – na penězích. I chudí lidé dovedou řádně slavit. Dodnes je tomu tak. Naši známí provdávali dceru v Rumunsku, v chudé horské vesnici a s úžasem v očích líčili, jak celá vesnička pekla, snášela, zpívala, tančila – prostě hodovala několik dní a nocí. Tak tomu bylo odedávna v různých dobách i v chudých krajích. Evangelisté nám popisují, že se Ježíš sám účastnil mnoha hostin, že byl často zván jako host, že i několik hostin sám vystrojil. Jednu z nich krátce připomenu. Je o nasycení zástupů čtyř tisíců lidí. Ježíšovi se zželelo velkého zástupu lidí, kteří s ním byli už dlouho a neměli co jíst. Učedníci mu odpověděli: Kde bychom mohli tady na poušti vzít chléb, aby všechny nasýtil? Zeptal se jich: Kolik chlebů máte? Řekli? „Sedm“. Našli i několik rybiček a Pán Ježíš vzdal díky, lámal a dával. A stal se div, zázrak, na všechny se dostalo a ještě zbylo. Učedníci měli přesnou evidenci, věděli, že je k dispozici sedm chlebů a dvě ryby. Sedm chlebů a dvě ryby – to je přece množství, které by stačilo právě jim – Mistrovi a jeho učedníkům. Oni se domnívali, že se na chvíli omluví, na chvíli vzdálí, tam to rychle zkousnou a pak se vrátí – jako, že meditovali. Oni si říkají, že to nemůže stačit pro všechny – sedm chlebů pro čtyři tisíce lidí – to jsou jasné počty, nedá se nic dělat, to je pro nás. Ježíš vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům, aby ho dávali dál, oni ho předložili zástupům. Je to div, je to znamení, zázrak - rozum to nebere - na všechny se dostalo. Ježíš nás učí dělit se, rozdělit se. To není nic nového pod sluncem. Už starozákonní Kniha Kazatel (11,1) nám říká: „Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš. Rozdej svůj díl mezi sedm ba i osm, nevíš, co zlého se na zemi stane.“ Dávej bez rozvahy a bez kalkulu, ať Tvá levice neví, co dělá pravice, ani to nemáš vědět, ale ono se Ti to vrátí, kdy se nenaděješ, když nic nečekáš. Ježíš nás svým zázrakem, svým happeninemem

učí dělit se. A říká: Chleba je tu dost, ale je špatně rozdělen. Jedni mají, druzí nemají. V schopnosti dělit se je zázrak Božího království na zemi. Tak, jako tehdy učedníkům, ani nám to rozum nebere. Ale ta zvěst Ježíšova činu je zcela racionální a pochopitelná. Je nám dnes zcela jasné, že spousta lidí dnes ve světě umírá hlady a jiní mají přebytky a nevědí co s nimi. Jsme to my, ta bohatší část světa, my máme chleba dost a neumíme se rozdělit. Máme pro sebe a nevěříme, že by to šlo se rozdělit – tak to nejde a to je naše hanba. Ten zázrak, to kouzlo, to je prosté – vzdát dík Bohu, lámat a dávat, pouštět svůj chléb po vodě, po souši, ba i vzduchem, aby doplul až tam, kde není.

Jindy byl Ježíš pozván na hostinu a Ježíš dal svému hostiteli dobrou radu: „Připravíš-li hostinu, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné či bohaté sousedy, poněvadž by Tě pak pozvali zase oni a tak by se Ti dostalo odplaty.“ Je to divná rada, je to rada toho, který žil ve spojení s Otcem, v jeho Duchu, je to divná rada Božího království. Učedníci stále viděli to lidské a stále znovu nemohli pochopit to Boží. I my to vidíme po lidsku. Rada Božího království nám připadá jako z jiného světa a když už někoho pozveme na oběd či večeři, tak je to dozajista někdo z těch Ježíšem jmenovaných: bohatý souseď, příbuzný, sestra, bratr, přítelkyně, přítel a jsme v naději, že se budou jednou, možná brzy, revanšovat. To je přece dobré a normální pozvat lidi, pozvat si hosty a pak být zase pozván. Ano, to je normální, ale chceš-li udělat něco víc než normálního, něco mimořádného, něco v Duchu Boží lásky, něco v Duchu Božího království, tak pouštěj svůj chléb po vodě, nekalkuluj s revanšováním se. Udělej hostinu a pozvi chudé, chromé, slepé, blaze Tobě, neboť nemají čím Ti odplatit. Ale věř tomu, věř mně, říká Ježíš, bude Ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých. A opět ta rada Božího království se nám zdá nenormální, absurdní, přehnaná a nereálná. Přesto se hostiny, na které jsou zváni ti, kteří nemají čím odplatit, organizují, dějí a slaví. Kdo tomu nevěříte, přijďte pobýt tento čtvrtek sem k Salvátoru - Berkat sem zve své hosty z Čechy, je to od 19 hodin. Jste srdečně zváni. A takových hostin se koná víc, stačí se o to zajímat, stačí doufat a jít, stačí věřit a toužit po jiném spolupobytu lidí, než je v kraji zvykem, stačí prozívat, co má cenu v Božím království. Když tu Ježíšovu „divnou radu“ slyšel jeden z hostů, řekl mu: „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím“. Nový ekumenický překlad zde má budoucí čas: Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v Božím království. Kraličtí zde mají přítomný čas: Sláva těm, kdož jí chléb v Božím království. Ten přítomný čas zní citu mé víry mnohem příhodněji. Nejde přece pouze o krásnou vlast na nebi, kterou svým věrným připravil Spasitel. Království Boží není pouze budoucí sláva bez našeho vztahu, bez relevance. Sláva tomu, kdo slaví hostinu Božího království již teď a nyní, již teď, uprostřed světa lidí s jinou motivací. V Ježíši Kristu je Boží království mezi námi, přiblížilo se nám, dotklo se hor a země, vlomilo se do našich zvyklostí a mravů. Už je to tady a my můžeme mít podíl, můžeme jíst chléb při hostině Večeře Páně, stejně jako už dnes můžeme pozvat své hosty a jíst s nimi v hostině Božího království ten chléb, co se jen zdánlivě nikdy nevrací. Amen.